

Sygn. akt XVI C 2791/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla W. M.w W., XVI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Niewiadomski

Protokolant: Hubert Sumiła

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2018 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko P. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. R. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 461,03 zł (czterysta sześćdziesiąt jeden złotych i trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K. na rzecz pozwanego P. R. na rzecz kwotę 366,09 zł (trzysta sześćdziesiąt sześć złotych i dziewięć groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XVI C 2791/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 października 2013 roku (data wniesienia do Sądu k. 1), wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanego P. R. kwoty 2.322,15 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 października 2013 roku do dnia zapłaty. Przedmiotem żądania pozwu był także zwrot kosztów procesu na rzecz powoda.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż na mocy umowy cesji z dnia 17 lipca 2013 roku powód nabył od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych świadczonych i rozliczanych w ramach konta klienta o nr (...). Na żadaną przez powoda kwotę składać się miała należność główna w wysokości 1936,83 złote, wynikająca z sumy wartości niezapłaconych faktur oraz kwota 385,32 złote należności odsetek ustawowych wynikającej z sumy odsetek ustawowych naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych faktur oraz ich wartości do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

Podstawę roszczenia powoda stanowią wystawione przez pierwotnego wierzyciela dokumenty księgowe, szczegółowo wymienione w treści pozwu. W dniu 11 września 2013 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty objętej żądaniem pozwu, jednakże pozwany nie spełnił świadczenia (pozew k. 1-5).

W dniu 8 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. akt. VI Nc-e 2309287/13 wydał w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 6).

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazał, iż nakaz został wysłany pod niewłaściwy adres, pod którym on już dawno nie zamieszkuje, w wyniku czego doszło do wszczęcia postępowania egzekucyjnego wobec pozwanego. Odnośnie meritum sprawy pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 22-24).

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 roku sprawa została przekazana do tut. Sądu (postanowienie k. 88).

W piśmie z dnia 3 października 2017 roku powód ustosunkował się do twierdzeń pozwanego zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Powód wskazał, iż podniesiony w sprzeciwie zarzut przedawnienia roszczenia jest całkowicie bezzasadny gdyż dochodzone przez powoda roszczenie ulega 3-letniemu terminowi przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, wynikającego z art. 118 kc (pismo powoda k. 105-106).

Pozwany w odpowiedzi na pozew doprecyzował swoje stanowisko zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, popierając zgłoszony wcześniej zarzut przedawnienia roszczenia a także wskazując na brak legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał w oparciu o dokumenty urzędowe, że ma prawo dochodzić wierzytelności wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez niego z (...) sp. z o.o. Ponadto pozwany podniósł, iż dochodzona przez powoda wierzytelność co do kapitału i odsetek nie istniała w dniu jej rzekomego nabycia przez powoda.

Pozwany wskazał, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia tak co do zasady jak i co do wysokości. Jego zdaniem powód nie udokumentował w odpowiedni sposób wysokości swojego roszczenia. Przedstawione przez powoda wyliczenia dotyczące zarówno kwoty głównej, jak i odsetek są błędne – oparte są bowiem na postanowieniach niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ kc, wpisanych do rejestru klauzul niedozwolonych. Pozwany podkreślił, iż wbrew temu co twierdzi powód, nie zostało mu nigdy doręczone przedsądowe wezwanie do zapłaty (odpowiedź na pozew k. 166-170).

W piśmie z dnia 29 grudnia 2017 roku powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i odniósł się do twierdzeń pozwanego, wskazując iż w toku trwania umów o usługi telekomunikacyjne pierwotny wierzyciel (...) S.A. przekształcił się w (...) sp. z o.o. stosownie do art. 553 § 1 ksh. W treści pisma powód powołał się również na przepisy ustawy prawo telekomunikacyjne, oraz podkreślił, iż twierdzenia strony pozwanej w żaden sposób nie uzasadniają zwolnienia pozwanego obowiązku uregulowania zaległości finansowych na rzecz operatora wynikających z zawartych umów (pismo procesowe powoda k. 246-251).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2011 roku w W. P. R. zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) (dalej również jako (...)). Umowa została zawarta na czas oznaczony 24 miesiące. Przedmiotem umowy było świadczenie przez (...) S.A. usług telekomunikacyjnych. Uszczegółowione kategorie usług świadczonych przez (...) S.A. opisane zostały w cenniku świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz innych opłat i należności wraz z zasadami ich naliczania, stanowiącymi integralną część umowy. Stosownie do § 8 ust 2 umowy w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez (...) S.A. z winy abonenta przed upływem terminu na jaki została zawarta, abonent zobowiązany był do zapłaty na rzecz (...) S.A. kary umownej w wysokości 1.000 złotych. W dniu 7 maja 2012 roku (...) S.A. przekształciła się w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością ((...) sp. z o.o.).

Zasady naliczania opłat za świadczone usługi telekomunikacyjne zostały określone w Regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) sp. z o.o. dla Abonentów, obowiązującym od dnia 1 lipca 2009 roku. Opłaty za usługi i inne opłaty należne zgodnie z umową określone były w rachunku telefonicznym wystawianym przez Polkomtel.

Abonent zobowiązany był do zapłaty rachunku telefonicznego w terminie 14 dni od daty jego wystawienia. W razie opóźnienia w uiszczeniu którejkolwiek płatności abonent zobowiązany był do zapłaty odsetek ustawowych za czas opóźnienia, poczynając od pierwszego dnia następującego po dniu w którym upłynął termin płatności rachunku telefonicznego (umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 129-130, Regulamin k. 151-155, informacja z Rejestru Przedsiębiorców KRS (...) sp. z o.o. k. 267-277).

Sposobem dokumentowania usług telekomunikacyjnych były faktury VAT wystawione przez (...) S.A. Operator wystawił w dniu 22 grudnia 2011 roku faktura VAT nr (...) opiewająca na kwotę 199,83 złote, z czego w niniejszym postępowaniu dochodzono kwoty 170 złotych. Termin wymagalności stwierdzonej nią należności przypadał na dzień 5 stycznia 2012 roku (faktura VAT k. 139).

Następnie w dniu 23 stycznia 2012 roku wystawiono fakturę VAT nr (...) opiewająca na kwotę 207,14 złotych. Termin wymagalności stwierdzonej nią należności przypadał na dzień 6 lutego 2012 roku (faktura VAT k. 141).

Z kolei w dniu 22 lutego 2012 roku wystawiono fakturę VAT nr (...) opiewająca na kwotę 0,79 złotych. Termin wymagalności stwierdzonej nią należności przypadał na dzień 6 lutego 2012 roku (faktura VAT k. 143).

Natomiast w dniu 22 marca 2012 roku została wystawiona faktura VAT nr (...) opiewająca na kwotę 1558,90 złotych tytułem kary umownej (faktura VAT k. 145).

P. R. nie uiszczył w terminie należności wynikających z powyższych faktur (rozliczenie k. 113).

Na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 17 lipca 2013 roku wierzytelność (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., wobec P. R. z tytułu zawartej umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych została przeniesiona na (...) S.A. z siedzibą w K. (umowa cesji k. 126-127, wyciąg z listy dłużników k. 128).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, powołane w jego opisie. Odnosząc się w pierwszej kolejności do dowodów z dokumentów złożonych do akt w formie zwykłych kserokopii należy wskazać, iż strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia, ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Także Sąd badając te dokumenty z urzędu nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń.

Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc. oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

Sąd oddalił wnioski z zawarte w pkt. 8.6 i 8.7 odpowiedzi na pozew (k. 108) z uwagi na fakt, iż w/w dokumenty mogła samodzielnie przedstawić strona powodowa (postanowienie k. 282). Nie zachodziły zatem przesłanki do zastosowania instytucji określonej w art. 248 § 1 kpc. Uwzględnienie w/w wniosków naruszałoby zasadę kontradiktoryjności i stanowiłoby wyręczenie strony z jej obowiązków procesowych. Ponadto Sąd nie stwierdził w toku postępowania przesłanek uzasadniających nałożenie na powoda grzywny na podstawie art. 505³² § 3 kpc

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty 461,03 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

Podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia podjętego w niniejszej sprawie stanowił materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrany w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 1360, powoływany dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 1025 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kc) oraz art. 232 kpc to strony obowiązane są wskazywać dowody

dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontradiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, str. 37).

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną między stronami był fakt zawarcia przez pozwanego z (...) S.A. (obecnie (...) sp. z o.o.) umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jak również jej rozwiązanie poprzez wypowiedzenie z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Istota sporu sprowadzała się natomiast do posiadania przez powoda legitymacji czynnej do wytoczenia niniejszego powództwa, do kwestii przedawnienia dochodzonego przez niego roszczenia, a także co do jego wysokości. Pozwany bowiem twierdził, iż wyliczenia przedstawione przez stronę powodową są błędne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie. Nie ulega wątpliwości, iż termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z 16 lipca 2004 roku - Prawo telekomunikacyjne (tj. Dz.U. z 2017 roku, poz. 1907 ze zm.), określa art. 118 kc (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 roku, III CZP 20/09, OSNC 2010 nr 1, poz. 12, str. 51).

Stosownie do treści art. 118 kc termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe wynosi 3 lata, a zatem rację należało przyznać stronie powodowej, iż żadne z dochodzonych przez nią roszczeń nie uległo przedawnieniu. Termin płatności (a zatem i wymagalności) wszystkich przedstawionych przez powoda faktur datowany był bowiem na 2012 rok (faktura nr (...) stycznia 2012 roku, faktura nr (...) lutego 2012 roku, faktura nr (...) marca 2012 roku, oraz faktura nr (...) kwietnia 2012 roku). Z kolei pozew został złożony w dniu 2 października 2013 roku, co stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 kc przerwało bieg przedawnienia roszczeń. Biorąc pod uwagę powyższe, podniesiony zarzut przedawnienia należało uznać za oczywiście bezzasadny.

Podobnie należało ocenić zarzut braku legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie. Powód podkreślił, iż wniesienie przez niego powództwa wynika z nabycia wierzytelności wobec pozwanego od pierwotnego wierzyciela, tj. (...) sp. z o.o. Na potwierdzenie powyższego twierdzenia powód przedstawił umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 17 lipca 2013 roku (umowa k. 126-127), wraz z wyciągiem z listy dłużników (wyciąg k. 128).

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z § 2 powołanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2011 roku, I CSK 788/10, Legalis nr 465587).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód przedstawił wystarczający dowód nabycia wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego. Nie było podstaw do kwestionowania ważności umowy cesji wierzytelności, poza tym w dostateczny sposób zidentyfikowano przedmiot tej umowy – tj. wierzytelności przysługujące w stosunku do pozwanego. Uznać zatem należało, iż powód posiadał legitymację czynną do wytoczenia powództwa a zarzut pozwanego okazał się bezzasadny.

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności i wysokości samego roszczenia wskazać trzeba, iż pozwany zawarł z (...) S.A. (obecnie (...) sp. z o.o.) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Warunki umowy przewidywały obowiązek pozwanego (jako abonenta) uiszczania opłat za świadczone przez Polkomtel usługi zgodnie z cennikiem. Opłaty za usługi i inne opłaty należne zgodnie z umową określone były w rachunku telefonicznym wystawianym przez

Polkomtel. Abonent zobowiązany był do zapłaty rachunku telefonicznego w terminie 14 dni od daty jego wystawienia. Powód wskazał, iż pozwany nie wywiązał się tego obowiązku, a pozwany w żaden sposób nie wykazał okoliczności przeciwnej. W toku postępowania nie twierdził nawet by operator telefoniczny nie wykonał swojego zobowiązania. Co znamienne – nie zgłosił żadnego wniosku dowodowego na okoliczność nieprawidłowego wykonywania umowy przez powoda.

Należy wskazać, iż operator wystawił w dniu 22 grudnia 2011 roku fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 199,83 złote, z czego w niniejszym postępowaniu dochodzono kwoty 170 złotych. Termin wymagalności stwierdzonej nią należności przypadał na dzień 5 stycznia 2012 roku (faktura VAT k. 139).

Następnie w dniu 23 stycznia 2012 roku wystawiono fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 207,14 złotych. Termin wymagalności stwierdzonej nią należności przypadał na dzień 6 lutego 2012 roku (faktura VAT k. 141).

Z kolei w dniu 22 lutego 2012 roku wystawiono fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 0,79 złotych. Termin wymagalności stwierdzonej nią należności przypadał na dzień 7 marca 2012 roku (faktura VAT k. 143). Zestawienie dochodzonych kwot oraz należnych od nich odsetek do dnia 1 października 2013 roku, tj. do dnia wytoczenia powództwa, obrazuje poniższa tabela:

<i>L.P.</i>	<i>Numer faktury</i>	<i>Kwota należności głównej</i>	<i>Początek okresu naliczania odsetek ustawowych</i>	<i>Ilość dni do dnia 1 października 2013 roku</i>	<i>Kwota odsetek ustawowych</i>
1.	(...)	170	6 stycznia 2012	635	38,45
2.	(...)	207,14	7 luty 2012	603	44,49
3.	(...)	0,79	8 marca 2012	573	0,16
Łącznie:		377,93			83,1

W związku z tym należało zasądzić od pozwanego P. R. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 461,03 złotych (tj. 377,93+83,10=461,03).

O odsetkach od powyższej kwoty Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 kc zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jako początkową datę zasądzonych odsetek określono dzień złożenia pozwu, tj. 2 października 2013 roku. Jest to zgodne z art. 482 § 1 kc. Ponadto Sąd uwzględnił zmianę z dniem 1 stycznia 2016 roku brzmienia art. 481 kc wprowadzoną ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830). Powyższe okoliczności były podstawą rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie, tj. dotyczącym kary umownej dochodzonej od pozwanego, powództwo nie było zasadne i dlatego nie mogło zostać uwzględnione. Należy wskazać, iż stosownie do treści art. 483 § 1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania **zobowiązania**

niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Z powyższego przepisu wynika wprost, iż zastrzeżenie kary umownej możliwe jest jedynie w wypadku zobowiązania niepieniężnego. W doktrynie wskazuje się, iż powyższa zasada nie może być uchylona wolą stron, a zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego będzie nieważne. W tym kontekście należało przyznać rację stronie pozwanej, iż zobowiązanie pozwanego sprowadzało się do obowiązku spełniania przez niego **świadczeń pieniężnych**, bowiem stosownie do postanowień łączącej strony umowy, brak zapłaty abonamentu przez pozwanego, skutkowało dokonaniem dezaktywacji karty SIM przez operatora.

Analiza postanowień umownych prowadzi do wniosku, iż zobowiązanie abonenta sprowadza się w istocie do wykonywania zobowiązania pieniężnego - dokonywania określonych w umowie opłat na rzecz operatora.

Sąd dostrzega, że kara umowna została zastrzeżona nie na wypadek nieuiszczenia należności za świadczone usługi, a dopiero na wypadek, gdyby z tych przyczyn umowa została rozwiązana. Nie wiadomo jednak na czym, jeśli nie na uiszczaniu comiesięcznych opłat, miałyby na gruncie analizowanej umowy polegać zachowanie czyniące zadość ochronie interesów wierzyciela. Samo trwanie w umowie, nie tylko nie służy ochronie określonych umową interesów operatora, ale w ogóle trudno o nim mówić jako o świadczeniu w jednej z czterech wymienionych postaci. W związku z tym należy stwierdzić, że sposób skonstruowania postanowienia o karze umownej wskazuje na to, że stanowi ono niedopuszczalną w polskim systemie prawa cywilnego karę umowną, zastrzeżoną na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczeń pieniężnych.

W ocenie Sądu niedopuszczalne było zatem zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania zobowiązania przez pozwanego. Takie sformułowanie postanowienia umownego zmierzało w istocie do obejścia przepisów kodeksu cywilnego dotyczących kary umownej, tj. art. 483 kc. Wskazać bowiem należy, iż umowa została rozwiązana w wyniku opóźnień pozwanego z uiszczaniem opłat z tytułu abonamentu należnych powodowi, co spowodowało wypowiedzenie umowy przez poprzednika prawnego powoda. Z tej przyczyny Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 1.558,90 złotych z odsetkami, dochodzonej z tytułu kary umownej, stwierdzonej fakturą VAT nr (...).

Za zasadnością oddalenia powództwa w omawianym zakresie przemawiał także fakt, iż zgodnie z art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, które nie zostały z nim indywidualnie uzgodnione, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to jedynie postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustalenie, że poszczególne postanowienia OWU są postanowieniami niedozwolonymi, ma znaczenie ze względu na skutki prawne, jakie rodzi uznanie postanowienia umowy za abuzywne. Wówczas, zgodnie z art. 385¹ § 2 kc zamieszczona w umowie klauzula abuzywna nie wiąże konsumenta, a strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Z art. 385¹ § 1 kc wynika, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z umowy zależy od spełnienia następujących przesłanek: postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta, nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia. Dla stwierdzenia abuzywności określonej klauzuli wszystkie powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie. Ponadto zgodnie z art. 385³ pkt 16 i 17 kc, w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które nakładają wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z zawarcia lub wykonania umowy oraz nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego.

W ocenie Sądu w przypadku postanowień umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w zakresie kary umownej zostały spełnione wszelkie przesłanki uznania jej za abuzywną. Nie zostało ono indywidualnie uzgodnione z pozwanym (powód tego nie wykazał wbrew obowiązkowi z art. 385¹ § 4 kc) i kształtuje jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzega bowiem jednostronnie karę rażąco wysoką karę za

brak wykonania zobowiązania przez pozwanego. Tym samym także i z tego względu powództwo w zakresie kwoty 1.558,90 złotych z odsetkami podlegało oddaleniu.

Nie zmieniała w żaden sposób trafności w/w rozstrzygnięcia treść art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku – Prawo telekomunikacyjne (tj. Dz.U. z 2017 roku, poz. 1907 ze zm.). Zgodnie z powołanym przepisem w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe. Należy podkreślić, iż dyspozycja tego przepisu jedynie ogranicza wysokość roszczeń, których może dochodzić operator telekomunikacyjny, nie przewiduje zaś ich ryczałtowego określenia w formie kary umownej. Innymi słowy, cytowany przepis nie zawiera upoważnienia dla operatorów telekomunikacyjnych do zastrzegania kar umownych w sytuacjach nie przewidzianych w art. 483 § 1 kc. Trzeba podkreślić, iż art. 483 § 1 kc stanowi wyjątek od zasady, że wysokość szkody powinna być udowodniona, zaś przepisy o charakterze wyjątkowym nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający.

Niezależnie od wszystkich w/w okoliczności należy wskazać, iż powód nie wykazał podstaw do naliczenia kary umownej w wysokości dochodzonej pozwem. Ze zgromadzonych dokumentów nie sposób ustalić, z czego miała wynikać kara umowna w wysokości 1558,90 złotych. Tak więc nawet gdyby teoretycznie nie zachodziły wyżej opisane okoliczności, to w zakresie powyższej kwoty powództwo i tak podlegałoby oddaleniu jako nieudowodnione co do wysokości.

O kosztach postępowania w pkt **III** wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc zd. pierwsze, w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone. Oznacza ona, że każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu w jakim przegrała sprawę. Mając na uwadze kwotę dochodzoną pozwem i zasądzoną wyrokiem, należy przyjąć, iż powód przegrał niniejszy proces w ok. 80,15%, zaś strona pozwana w ok. 19,85%.

Koszty w niniejszej sprawie wyniosły: 30 złotych uiszczona przez powoda tytułem opłaty od pozwu, kwoty po 600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocników stron (ustalone zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.) wraz z uiszczonymi opłatami skarbową od dokumentów pełnomocnictwa w wysokości po 17 złotych – łącznie 1.264 złote. Zgodnie z wynikiem postępowania pozwany powinien ponieść koszty w wysokości 250,91 zł (tj. (...) 19,85%= 250,91), a poniósł koszty w wysokości 617 złotych. Z tego względu Sąd zasądził od powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K. na rzecz pozwanego P. R. na rzecz kwotę 366,09 zł (tj. 617 – 250,91 = 366,09) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)